

американски *слънчогледъ*, знаешъ ли колко бихъ се зарадвала!

— Ехъ и азъ не съмъ видѣла нито едно такова цвѣте въ Китай. Не тжжи, драга ми, ти скоро тѣй ще обикнешъ тукашнитѣ дѣчица, щото тѣ ще бждатъ за тебе всичко, което ти недостига да бждешъ весела и доволна!... Тѣй се разговаряли двѣтѣ американки — старата и новодошлата учителки.

— Тя желяе да види поне едно американско цвѣте, прошепналъ Лу-Вингъ-Вингъ на брата си.

— Да, прѣкрасната новодошла учителка обича да погледа такова цвѣте, отговорилъ Лу-Чингъ-Чингъ.

— Нейнитѣ уважаеми баща и майка сж далече и тя плаче за тѣхъ, казалъ Вингъ-Вингъ. Но ако ѝ дадемъ нашето американско цвѣте, нашата градина би погрознѣла, добавилъ той слѣдъ дълго мълчане...

— Но тя би прѣстанала да плаче, прошепналъ Чингъ-Чингъ.

— Ти желяешъ ли тя да не плаче братко? запиталъ Вингъ-Вингъ.

— Да. А ти?

— Да. И азъ.

— Тогава да ѝ го подаримъ! — казали тѣ и двамата изедно. Тѣ се затичали у дома си. Взели ножченцата си и отишли въ градината. Тѣ се качили на оградата и били готови да отрѣжатъ